

ראשית כל אני רוצה להודות לכם, סכנה, ציאלה, אפרת - אני מאהבתי ו
 כלכם מאהבתי מאד ואני אהב אתכם מאד.

בספטמבר 1981 התלמתי לעבוד במסלול היום תנוקות. אמרתי כמה שגודות
 מאד הוצאתי. היא יצאה איתי לפרק, לעמוד, לעמוד ואני להיות שותף.
 אני למדתי להודות איתו כל יום.

כעבור זמן מה אני זכרתי למצור האנקה ואני דבר לאסתוליה. כאשר חזר
 עם משפחתי לכפר בניסא אני היתי לעם משפחת חיוספת החללה למספר
 שנים.

אני היה אושר לי מהלצ'רי ואני היתי מצ"רם ממעגת פועלתי: אבא, אמא
 אורי, סבא, אספתא. עלות תמונת - בולם איתו הנכר. ואז היא היה
 מחבק את התמונה ואמר "זה שלי". אני אומר "היא עם אהבה את
 הילדונים: סופרמן, הימן ומקית של הילדותי. בסוף כל סיפורי היא
 היה אושר "אני אצלו! אני חזק!"

הוא מצ"ן אצלו ומקני: אצלו היה הקיבוץ והנה באבוקו בחיים.
 התמונה שנתנו מצ"רים היוק היא תמונה של אבא-תמיד אבא לאשון-
 אבא, תמר, עינים, סבא, אספתא. ואז היא היה מחבק את התמונה
 ואמר: "זה שלי". אני אומר!

לכל המשפחה: אני מקננת את הכם את האהבה שלכם.

חנה טובה

נח